

[Fibiger.]

den ikke behøver at opnå regeringens tilslutning til. Det ligger vel ikke helt udenfor erindringen, at den første af det sidste års to diskontoforhøjelser samt selve standsningen af rediskonteringen skete, medens nationalbanken havde socialdemokratiske handelsministre som bankkommissærer. Man var utilfreds dermed, men man magtede ikke at ændre disse beslutninger. Sandheden er, at de selvregulerende kræfter i det økonomiske liv, som den højtærede finansminister og den højtærede indenrigs- og boligminister har talt om, gav sig udslag på denne måde allerede under den foregående regering, og derfor er vist her al den tale om ansvaret for nybyggeriet og renten lidt konstrueret. Det er uundgåelige konsekvenser af et valutaunderskud, og først den dag, valutaunderskuddet er ude af verden, er der mulighed for at gennemføre foranstaltninger, som påny letter presset på pengemarkedet.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at understrege, hvad vi fra konservativ side tidligere har sagt, at vi ikke anser kreditpolitikken for at være et mål i sig selv, men et virksomt middel til at nå det tilsigtede resultat: balance i vore betalingsforhold til udlandet. Dette middel kan anvendes, så længe det ikke medfører uheldige konsekvenser for investering og beskæftigelse; indtræffer en sådan situation, må der gribes til andre midler, thi valutabalancen skal nås. Foreløbig har kreditpolitikken ikke ført til arbejdsløshed eller investeringsnedgang, og derfor forekommer det mig, at en af de blomsterbuketter, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen overrakte regeringen, ikke var helt berettiget, for der er vist ingen, der kan påstå, at vi her i landet har nogen stor arbejdsløshed — tværtimod; og jeg håber heller ikke, vi får det.

Der har ganske vist været en stigende arbejdsløshed indenfor visse brancher, men det skyldes dels, at disse brancher har haft en særlig høj produktion i de første år efter krigen, da befolkningen ønskede at udligne krigsårenes underforsyning, dels at der er kommet øget konkurrence med deraf flydende gavnlige virkninger for det indenlandske prisniveau. På mange andre områder har der været stigende beskæftigelse, og det viser sig, at det ikke er den førte økonomiske politik — thi den ville have ramt lige ligt —, men andre årsager, der har gjort sig gældende.

En vis nedgang i investeringen har også fundet sted, først og fremmest i byggeriet, men her er det vist nok så meget mangel på arbejdskraft som kreditvanskeligheder, der

har gjort sig gældende. Men jeg understreger: vi er ikke ortodokse på dette område i vort parti, så lidt som regeringen er det, og jeg synes, at man i de planlagte Marshallån til investering på forskellige områder kan se et udtryk herfor. Jeg vil gerne sige, at man skal passe på ikke at køre i den anden grøft af frygt for at havne i den første; vi må vist helst stile efter at holde os midt på vejen, som det er sagt.

Rigsdagen har ingen vigtigere opgave på den økonomiske politiks områder end at søge inflationen bekæmpet. Inflation kan måske være en behagelig ting på kortere sigt, men på længere sigt rummer den en betydelig fare, særlig for et lille land, der som Danmark er stærkt afhængigt af sin samhandel med udlandet såvel for landbrug og industri som handel. Møder der os et internationalt prisfald på et tidspunkt, da vort prisniveau her i landet er stærkt opskruet, og omkostninger og gæld ikke lader sig nedskrive på en studs, kan vi meget vel blive stillet overfor en situation, som kan få de alleralvorligste følger for produktion og beskæftigelse. Vi har ikke lov til at udsætte os og fremtiden for en sådan risiko, og vi kan ej heller med lukkede øjne se på, at spareviljen her i samfundet undermineres så at sige dag for dag. Der er grænser for, hvor længe den sparsommelige del af befolkningen vil se på, at værdien af dens midler udhules, og dog fortsætte med at spare, men et land kan ikke klare sig, hvis det tilsidesætter den selvhjælpstilje, som sparsommeligheden er udtryk for. Derfor må det fortsat være regeringens opgave nøje at påse, at den økonomiske udvikling ikke fører til en ny forringelse af kronens købekraft. Betydelige resultater er nået. Men der er lang vej endnu. Og jeg ser i statsministerens trontale og i de udtalelser, den højtærede finansminister og den højtærede handelsminister har fremsat i tinget, et udtryk for, at man ikke har tabt dette mål af sigte.

Under den engelske valgkamp har Winston Churchill karakteriseret forskellen mellem det system, han tilslutter sig, og det socialistiske system som forskellen mellem at befinde sig på en stige eller at stå i en kø. Tilvejebringelsen af sunde økonomiske tilstande er i England som her i landet forudsætningen for, at fremdrift og virkelyst kan få lov til at trives, og det vil være den eneste måde, hvorpå det er muligt påny at give befolkningen chancen for at kunne nå fremad, at stige. Den ordning, der er gennemført for importen af visse varer, særlig tekstiler, er netop udtryk for en politik, som søger at bryde vej for frie og sunde tilstande, og jeg